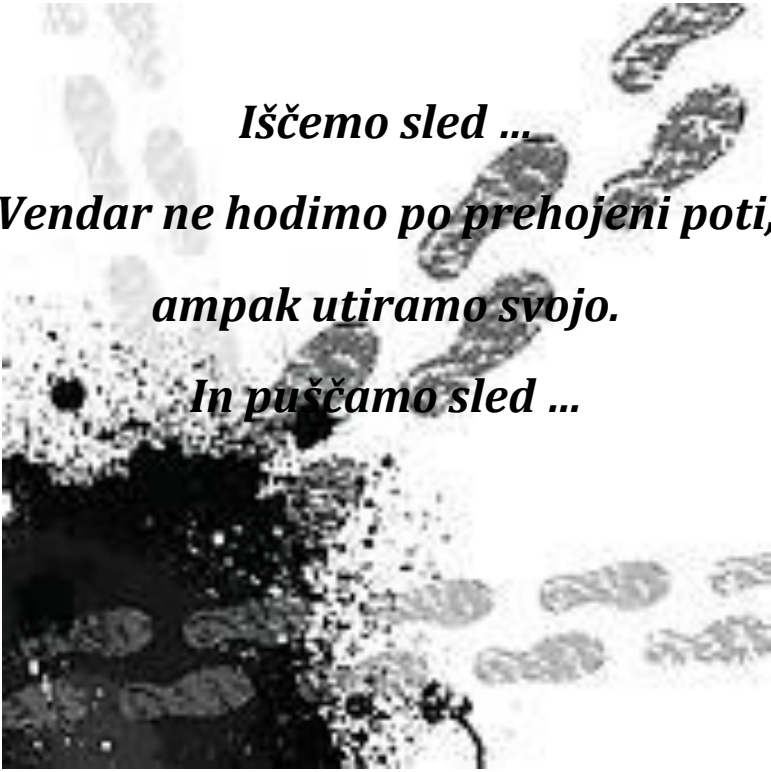

Šolski center Novo mesto – Srednja šola Metlika

Ob 10-letnici programa predšolske vzgoje v Metliki

***Iščemo sled ...
Vendar ne hodimo po prehojeni poti,
ampak utiramo svojo.
In puščamo sled ...***

Uvodna beseda ravnateljice

Program predšolske vzgoje v Metliki je živ polnih deset let, kar nas, ki smo od ustanovitve do danes njeni živi akterji, zelo veseli. Vseskozi s svojim prizadevnim delom uresničujemo poslanstvo srednje šole in prinašamo življenje našemu mestu. Zavedamo se, da smo v dolgoročnem in svetovnem projektu »Za dobro človeštva«, saj neposredno izobražujemo in vzgajamo mlade, ki bodo v svojem poklicu nadaljevali in nadgrajevali naše misli in dejanja za boljši jutri.

V 21. stoletju se je izvorni smisel ideje o šoli zelo spremenil, kar je posledica splošne evolucije sveta. Mladi še komaj vedo, da je šola nekaj pomenila prosti čas. Ker so z obveznostmi do nje zelo obremenjeni, se pogosto izgubi radost in navdušenje nad časom, ki ga preživijo v njej. Tudi okoliščine, v katerih otroci dandanes odraščajo, so se zelo spremenile. Družba je bolj kot kdajkoli naravnana potrošniško, ljudje brez lastnih presoj delajo za preživetje ali prestiž in tako mladi samo posnemajo ustaljen način življenja. Srednja šola Metlika je doma 'na sončni strani Gorjancev' in našim mladim želi pokazati še kakšno pot v življenje, na kateri lahko naletijo na več 'sonca'. Pri nas

si nabirajo znanje iz različnih splošnih predmetov ter pridobivajo spretnosti v strokovnih moduli, ki jih vedno obogatimo s projekti, ekskurzijami, natečaji in tekmovanji. Mladim veliko ponujamo in jih hkrati spodbujamo k čim boljšim rezultatom.

Šola danes daje in zahteva več, zato lahko le odgovorno, redno in prizadevno šolsko delo dijaku prinese lepe rezultate. V Srednji šoli Metlika vsekakor skrbimo za dobro strokovno izobrazbo mladih v bodočem poklicu in se z dodatnimi dejavnostmi trudimo ustvarjati pristne odnose, da bi v svojem prostoru in času naredili čim več koristnega za ljudi.

Ravnateljica Branka Klarić

RAZVOJ ŠOLE in POGOJI DELA

Ovrednotena preteklost izriše bogatejšo prihodnost

Srednja šola Metlika deluje kot organizacijska enota Šolskega centra Novo mesto od 24. julija 2003, ko je bil izdan sklep takratne Vlade RS. V šolskem letu 2002/2003 smo vpisali dva oddelka dijakov v štiriletni strokovni program predšolske vzgoje, ki smo ga po nekajletnih prizadevanjih le pognali v tek za boljšo prihodnost naših mladih na sončni strani Gorjancev. Za ta podvig smo hvaležni vsem idejnim svetovalcem, aktivnim pogajalcem, ustanovitelju in vsem podpornikom za ohranitev srednje šole v Metliki. Že od samega začetka organiziranega srednjega šolstva v našem mestu se je vodstvo moralo boriti za obstoj te majhne obmejne šole. Od leta 1966 so se dijaki v srednješolskih dveletnih in triletnih programih tekstilne usmeritve izšolali za različne šiviljske, pletilske in krojaške poklice, od leta 2003 pa za vzgojitelje predšolskih otrok. Vedno smo skrbeli za najboljšo kakovost vzgoje in izobraževanja, da bi starši uvideli prednosti in nam zaupali otroka, da ga pripravimo za bodoči poklic. V zadnjih desetih letih dijaki prihajajo iz Bele krajine, največ z Dolenjske in tudi z drugih pokrajin naše države, zato jih je več kot 95 % vozačev. Pouk poteka samo v dopoldanskem času in je prilagojen za bolj oddaljene, nekaj pa jih prebiva tudi v črnomaljskem dijaškem domu. Večji del pouka izvajamo v matični stavbi na Partizanskem

trgu, del pa v prostorih Osnovne šole Metlika. Praktično se za vzgojitelja usposablja v Otroškem vrtcu Metlika, sicer pa se z vzgojiteljevim delom spoznavajo tudi v drugih vrtcih po Beli krajini, Dolenjski in še dlje, od koder namreč dijaki prihajajo.

Od šolskega leta 2008/2009 smo uvajali prenovljen program predšolske vzgoje, ki vključuje predvsem nov predmetnik in prenovljene

kataloge znanja za posamezne predmete in strokovne module. V prenovljenem programu je za dijaka bistvena pridobitev temeljno ozaveščanje in postopno spoznavanje z bodočim poklicem preko določenih zelo strokovnih vsebin pri strokovnih modulih in možnost izbire novih vsebin iz odprtega kurikuluma. Šola si lahko sama izbere »dobra semena«, ki jih previdno poseje v bolj in manj rodovitne njive. Vzgojitelj predšolskih otrok je eden najlepših poklicev, če ga mlad človek opravlja z veliko mero srčnosti in odgovornosti do človeštva. Če se še malo

potrudi, je uspeh zagotovljen. V teh 10 letih smo ponosni na svoje zlate maturante; že v prvi generaciji sta s priznanji blesteli Tina Mežnar in Nastja Turk. Slednja je s svojima sošolkama Sanjo Nenadić in Marijo Lukšič izdala pesniško zbirko Pesmi treh, ki jo je s posvetilno besedo ovrednotil veliki pesnik Tone Pavček. Letos praznujemo še en jubilej, in sicer v maju mineva 10 let od prvega srečanja z znanimi besednimi umetniki v okviru bralnega kluba Srednje šole Metlika. Krog bralcev se širi in letos jih je priznanje s knjižno nagrado prejelo 43, pridružujejo pa se nam tudi profesorji ter naši sosede iz Doma starejših občanov, kjer imamo enkrat mesečno tudi debatni klub na prebrano besedilo.

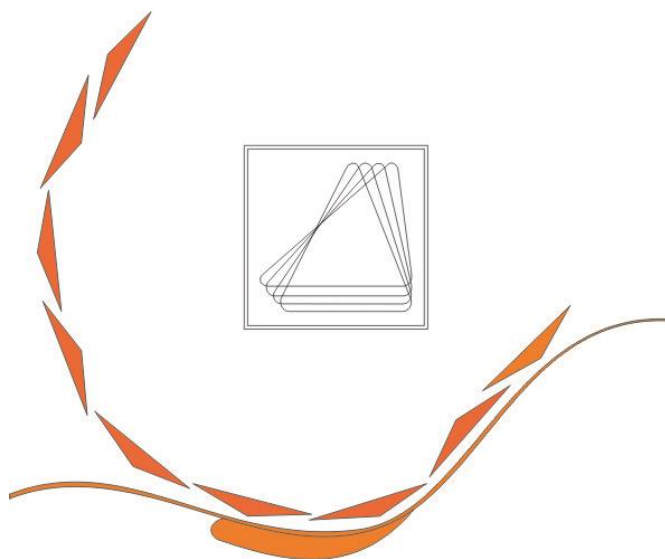

Vedno smo skrbeli za dobre odnose v bližnji okolici in širše, tako smo tesno povezani z metliško osnovno šolo in njenim ravnateljem g. Jožetom Mozetičem. Bil je prvi, ki nam je ponudil pomoč pri uresnitvi materialnih in kadrovskih zahtev za zagon programa predšolske vzgoje. Veliko nam pomenijo konstruktivni odnosi z metliškim vrtcem, kjer naši dijaki opravljajo večino praktičnega usposabljanja, in ostalimi vrtci, kjer vsako leto razveseljujemo otroke s svojimi lastnimi glasbenimi in plesnimi pravljičami. Šolsko leto nam popestri Društvo prijateljev mladine, v veliko dejavnostih se namreč odlično dopolnjujemo. Naša prijateljica ga. Vladka Škof, predsednica omenjenega društva, nas nenehno vabi k sodelovanju in skrbi za naše dijake tudi v popoldanskem času. Ljudska knjižnica nam ponuja dodatno možnost izposoje strokovnega gradiva in umetnostnih besedil, saj je zaradi prostorske stiske šolska knjižnica siromašna. Prav tako nas večkrat povabijo na kakšno urico umetnostne vzgoje in ponujajo dodatne interesne aktivnosti.

Naša srednja šola je vedno sledila utripu življenja mladih in si s srcem prizadevala tako za njihovo dobro izobrazbo kot za ugodno klimo, kjer se dijaki lahko izkažejo na močnih področjih in se lahko izbrusijo v biser s svojim talentom. S tem namenom smo jih profesorji vedno zbirali ob obveznih in dopolnilnih dejavnostih. V zadnjih letih smo se v projektu Comenius povezali z Latvijo in tako še vedno izvajamo izmenjavo dijakov. V projektu Učenje učenja smo uvedli inovacijo, in sicer nov način učenja za otroke v predbralnem in predpisalnem obdobju. Veseli smo vseh zlatih priznanj s tekmovanj za Cankarjevo priznanje, pristnega sodelovanja pri pisanju internega glasila Cicinovičk, vseh zlatih in izrednih nagrad na likovnih in fotografskih natečajih (Evropa v šoli), pokalov s športnih tekmovanj, predvsem pa cvetimo in zorimo s svojim podmladkom na naših zaključnih prireditvah, ki so bile vseh deset let spektakularno predstavljene javnosti, zadnjih šest let pa celo kot akademije vključene v našo metliško Vinsko vigred. Občina Metlika je pred 10 leti s takratnim županom g. Slavkom Dragovanom aktivno sodelovala pri priključitvi naše šole k Šolskemu centru Novo mesto in se je vsa leta, tudi v času županovanja ge. Renate Brunskole, zavedala, da srednja šola v občini pomeni eno od osnovnih živih celic, ki so nujne za duhovno in kulturno preživetje mesta.

Ob dejstvu, da majhna srednja šola zahteva večjo skrb za svojo ohranitev in sorazmeren razvoj v primerjavi z večjimi šolami ter veliko več pozornosti ob izvajanju vseh dejavnosti, na drugi strani izrazito kaže svoje prednosti – predvsem za naše dijake, ki se med seboj dobro poznajo in z učiteljskim zborom ter ostalim kolektivom tvorijo eno veliko prijazno družino. Po prehojeni poti sodeč verjamemo, da smo obrnjeni v pravo smer, zato je vse, kar moramo storiti, da hodimo naprej.

10 let programa predšolska vzgoja v Metliki
10 let programa predšolska vzgoja v Metliki

IZJAVE DIJAKOV

V tekočem šolskem letu smo v Dijaški skupnosti Srednje šole Metlika v ospredje postavili prednostno nalogo – skrb za dobre odnose. Sicer za to skrbimo že vsa leta, vendar je prav, da vsako leto svoj dober namen še izboljšamo. Vedno smo v prijateljskih odnosih z vsemi dijaki naše šole, najbolje pa se spoznamo na kulturnih dnevih, kamor se odpravljamo kot cela šola, odnose pa izboljšujemo tudi z različnimi druženji, in sicer v krožkih, prednovoletnih direndajih, v pomoči težje učečim, na športnih dnevih in podobno. Vse to nas dela pristne ljudi.

Urška Gregorič, 4. a

Po odličnem prvem vtisu smo se kaj kmalu soočili z realnostjo, z ocenami ... Ocene niso bile ravno blesteče, a kljub vsemu smo radi prihajali v šolo, med sošolke in sošolce, ki so postali naši prijatelji. V prvem letniku se nismo naučile le-tega, kako se rešuje enačbe, kdo je Shakespeare, kje na klavirju je nota C, kaj je perspektiva ... Naučili smo se mnogo več. Tudi življenjske stvari, ki nam bodo pomagale pri vsakodnevnih ovirah. S profesorji smo zgradili lepe odnose za naše življenje in mozaik, ki nas bo večno spominjal na dokaj brezskrbne, zabavne in lepe srednješolske dni. Zdaj, ko smo že skoraj končali prvo četrtino te pikice življenjskega mozaika, se radi spomnimo na zaspana jutra, napore na športnih dnevih, plesne korake, ki smo se jih le s težavo naučili, fizikalne formule, osnove o človeški celici, melodije, ki nam še vedno zvenijo v glavi in še in še bi lahko naštevali. Prestopili smo prag novega življenjskega obdobja in se z nasmehom na obrazu lotili reševanja novih ovir. Zdaj smo 1. a, zdaj smo celota, ki premaga vse.

Nina Mali, 1. a

Vzgojitelje poznamo že iz starega veka. In če vemo, da so na otroke pazili in jih varovali sužnji, vemo tudi, da to ni bilo cenjeno delo. Takrat je moral suženj poskrbeti, da se otroku nič ne zgodi, medtem pa so drugi skrbeli za izobrazbo otrok in njegovo delo. To so bili znani učenjaki. Skozi zgodovino so nastajale tudi prve šole za prve vzgojitelje. Ljudje so se vedno bolj zavedali, da mora biti vzgojitelj dobro izučen, če želi to znanje prenašati na otroke. Z roko v roki so se razvijali in napredovali tako vzgojitelji kot tudi vrtci. Vrtci so bili nekoč preprosti prostori, sobe stanovanjskih hiš in kletni prostori. Ti so bili neprimerno in skromno opremljeni. Igrače so bile skromno izdelane, doma narejene iz ostankov in odpadnega materiala. Da ne omenjamo slikanic in otroških pravljič, ki jih do konca devetnajstega stoletja sploh niso poznali. Spretnnejše vzgojiteljice so otrokom pripovedovale ljudske pravljice ali pa so si jih izmišljevale kar same. V zadnjem stoletju pa so vzgojitelji in vrtci dosegli velik napredek in razvoj. Javni

vtenci so se povečali, izboljšala se je izobrazba vzgojiteljev, nastajajo pa so tudi prvi zasebni vrtci. Na poti, da postanemo kar se da dobri vzgojitelji, smo tudi mi. Naša izobrazba bo po štirih letih zares bogata in vsestranska. Spretnosti in nova znanja pridobivamo na številnih področjih. Hvala vsem, ki nam to omogočate.

Katarina Butala, 3. a

Rad sodelujem v izvenšolskih dejavnosti, najsibo na glasbenem ali dramskem področju, že drugo leto pa sodelujem pri bralnem klubu. Letos ta krožek uresničujemo v Domu starejših občanov v Metliki. Skupaj s starejšimi preberemo odlomek in debatiramo na izbrano temo. Slednjič je šolska ura o partizanih minila prehitro - nismo si uspeli povedati vsega, a slišali smo vseeno veliko, predvsem smo začutili, da je v življenju pomemben pogovor, posluš ... ni treba preprirov, še manj vojn. A kaj, ko smo vsi samo ljudje ...

Žan Bogve, 3. b

V 4. LETNIKU PROGRAMA PREDŠOLSKE VZGOJE SI DIJAKI IZBEREMO SVOJ NAJLJUBŠI MODUL, PRI KATEREM SODELUJEMO CELO ŠOLSKO LETO TER SE IZPOPOLNJUJEMO V SVOJIH TALENTIH. NA IZBIRO IMAMO LIZ, GIZ IN ŠOT.

Pri modulu GIZ spoznavamo, kako nas glasba spremlja skozi celo življenje. Izdelujemo predstavitve z zvokom, ki ga ustvarjamo sami, sestavljamo glasbene pravljice in pišemo svoje melodije in besedila. Spoznavamo glasbo v drugih deželah in se učimo tujih pesmi. Pri predmetu GIZ se zelo zabavamo in uživamo v delu kot skupina.

Tamara Kokol, 4. b

Pri modulu LIZ imamo poudarek na likovnem izražanju. Za ta modul smo se odločili tisti, ki čutimo malo likovnega talenta. Naša ustvarjalnost se je pokazala pri ustvarjanju s praznimi plastenkami, kasneje pa pri izdelovanju oblek iz vrečk za smeti. Pri umetniškem delu nadvse uživamo, saj je zelo zabavno. V načrtu je tudi nekaj praktičnega pouka, zato izvajamo različne nastope za otroke, kjer se predvsem pokaže naše znajdenje v situaciji. Tudi z vrtcem sodelujemo. Otroci nas obiščejo na šoli ali pa mi njih v vrtcu, kjer izdelujemo različne stvari.

Nastja Gorenjc, 4. b

Pri modulu ŠOT s profesorjem Šlajkovcem izvajamo različne nastope za otroke, s katerimi otroke dobro razgibamo. Izvajamo različne športne dejavnosti od poligonov do štafetnih iger in tudi različnih iger v krogu. Pouk poteka v sproščenem in mirnem vzdušju z veliko mero smeha. Naš moto je zdrav duh v zdravem telesu.

Metka Mlakar, 4. b

22. novembra 2013 smo skupaj z vsemi delavci in dijaki Šolskega centra Novo mesto, ki je največji šolski center v Sloveniji, praznovali 30-letnico. Sodelovali smo pri slavnostni akademiji v orkestru ŠC NM in v prispevku ročno izdelanih ptic za scensko dodelavo v Dvorani Leona Štuklja, kjer se je akademija odvijala.

SREDNJA STROJNA ŠOLA

**SREDNJA ELEKTRO ŠOLA IN
TEHNIŠKA GIMNAZIJA**

**SREDNJA GRADBENA IN
LESARSKA ŠOLA**

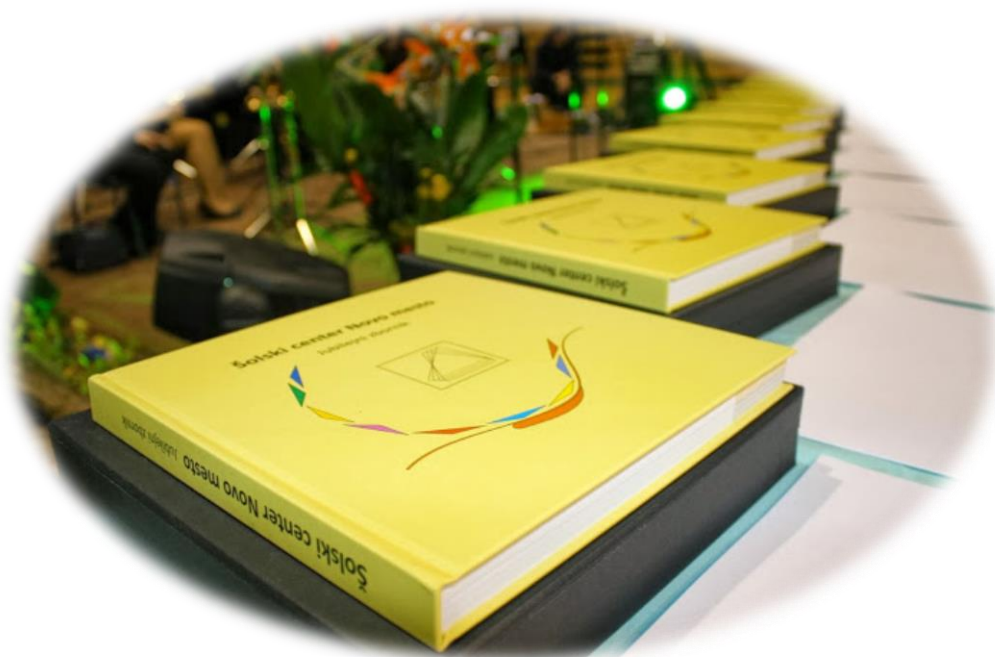
**SREDNJA ZDRAVSTVENA IN
KEMIJSKA ŠOLA**

SREDNJA ŠOLA METLIKA

VIŠJA STROKOVNA ŠOLA

**ENOTA IZOBRAŽEVANJA
ODRASLIH**

**MEDPODJETNIŠKI
IZOBRAŽEVALNI CENTER**

Ko smo ob 10. obletnici naše srednje šole s programom predšolska vzgoja razmišljali o naši viziji, smo zopet globlje začutili svoje poslanstvo. Tukaj v Metliki smo delavci v tem zavodu povezani v dolgoročen in svetovnem projektu »Za dobro človeštva«, saj neposredno izobražujemo in vzgajamo mlade, ki bodo v svojem poklicu nadaljevali in nadgrajevali naše misli in dejanja za boljši jutri.

V glasilu je tokrat zabeleženo kronološko dogajanje na šoli v tekočem šolskem letu. Dijaki so dodali tudi interpretacije odlomkov, ki so si jih lahko izbrali sami. Za domače branje so namreč v 4. letniku prebirali svoje najljubše romane. Nastale so zanimive izpovedi. Sicer pa smo skozi šolsko leto povabili k sodelovanju tudi naše starše in stare starše, ki so zapisali svoje spomine o šoli nekoč.

STOPITE SKOZI ODPRTA VRATA BODOČIH VZGOJITELJEV IZ METLIKE

Dan odprtih vrat v Novem mestu, november 2013

Kakor je že utečena navada, smo tudi letos svoje šolsko življenje 'dostojno razgalili' v skupnem prostoru v Dvorani Leona Štuklja v Novem mestu še z drugimi enotami našega Šolskega centra.

Predšolska vzgoja v Metliki izvirno predstavlja sklop dejavnosti, v katerih naši dijaki pridobivajo ne le znanje iz splošnih predmetov, temveč tudi izkušnje v bodočem zaželenem poklicu. Ogromno pogledov od najmanjših do starih staršev privabi delavnica za izdelovanje različnih izdelkov, ki predstavljajo našo pokrajino, in okrasov za vsakdanji namen. Vedno obiskovalci prisluhnejo zvokom različnih glasbil in ubranemu petju ter sodobnemu otroškemu plesu, kar prepriča bodoče vzgojitelje, da je delo v vrtcu zelo razgibano. Letos smo najmlajše – pa tudi devetošolce – na njihovem obhodu po dvorani za dlje časa ustavili z zanimivo predstavo Tacamuce.

Ob igranju predstave, za katero smo v lanskem letu sami napisali scenarij, sem se počutila ponosno in obenem odgovorno. V očeh devetošolcev, ki so predstavo spremljali, sem zaznala tisti občutek, ki sem ga imela pred leti, ko sem se sama odločala za poklic. Zdaj lahko rečem, da se v tej odločitvi nisem zmotila.

Sabina Košmerl, 4. b

Plavalni tečaj 2013

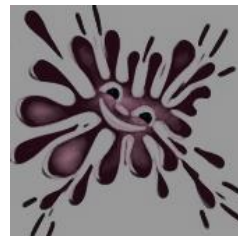
Od 9. do 13. septembra 2013 smo se dijaki tretjih letnikov udeležili obveznega plavalnega tečaja v sklopu obveznih dejavnosti našega izobraževanja. Vsak dan smo se zjutraj, okoli 8. ure, odpravili v Čateške toplice. Na avtobusu smo bili vsako jutro glasni, se pogovarjali, predvajali glasbo ter se smejali neslanim šalām. Ko smo prispeli do Čateških toplic (kakor tudi do Čateških Toplic), so nam profesorji najprej razdelili malico, nato pa smo se vsi vznemirjeni odpravili neposredno na bazen. Prvi dan smo bili pripravljeni na kopališču, kjer je vsak dijak moral pred komisijo profesorjev preplavati določeno dolžino bazena. S tem so profesorji lažje določili skupine boljših in slabših plavalcev. V nadalje smo se vsak dan ob 9. uri zbrali s svojo skupino na svojem koncu bazena, kjer smo imeli vodne dejavnosti po skupinah z našimi mentorji (profesorji Srednje šole Metlika ter dva profesorja s Šolskega centra Novo mesto). V skupinah smo se učili različnih vrst plavanja ter se privajali na potapljanje in gledanje pod vodo. Kar veliko dijakov se ni

moglo privaditi na gledanje pod vodo ter potapljanje. Ko smo imeli prosti čas, smo se dijaki razkropili po celém kopališču. Dovolj nas je bilo vsepovsod! Eni so bili na večjih toboganih, drugi na manjših, spet eni so se namakali v džakuzijah ali so samo plavali, nekateri pa so odšli na oddih na ležalnike ali na malico. Po koncu plavalnega dne, okoli 14. 00 ure popoldan, smo se z avtobusom odpravili domov. Na avtobusu ni bilo velikega razgrajanja, saj nas je večina spala, ker smo bili utrujeni od norih aktivnosti v vodi. Zadnji dan plavanja smo pred komisijo uspešno opravili tečaj plavanja. Na plavalnem tečaju smo vsi dijaki neskončno uživali in nič nam ne bi bilo narobe, če bi šola organizirala še kakšne dejavnosti ali aktivnosti, ki bi jih izvajali tudi drugod, ne samo v prostorih Srednje šole Metlika.

Moja dežela lepa in gostoljubna

27. septembra 2013 je bila v Kulturnem domu Metlika
- na svetovni dan turizma -
prireditve, na kateri so podelili priznanja in nagrade za
najlepše urejene hiše z okolico, poslovne objekte z okolico,
kmetije z okolico.

Na tej prireditvi je nastopala naša dijakinja iz 3. letnika
Maša Brozovič, ki je ustvarjalno z lutkami interpretirala Župančičevo otroško
poezijo
Ciciban teče v zeleni dan.

Maša je s posebno rahločutnostjo in občutkom za otroško poezijo nagovorila vse
obiskovalce:

BRALNI MARATON 2013

V torek, 24. 9. 2013, smo pripravili tradicionalni BRALNI MARATON v naši občini. Na začetku šolskega leta vzpodbudimo mlade k branju literature v prostem času. Srednja šola Metlika si prizadeva za širjenje bralne kulture med mladimi, saj je navsezadnje tudi to naše poslanstvo.

Dijakinji Urška Jakobčič in Katarina Butala iz 4. a sta v Podzemeljski osnovni šoli interpretativno brali in predstavili dve pravljici: Makarovičevo Učeno bučo za 1. razred ter Bevkovega Petra Klepca za 2. in 3. razred.

Sabina Košmerl in Žan Bogve iz 4. b sta na Suhorju pripovedovala in interpretirala isti pravljici prvi triadi osnovne šole. Dijaki so bili zelo pohvaljeni za odgovorno opravljeno dejavnost, zato so povabljeni, da v prihodnje z njimi še kdaj sodelujejo.

PA SMO SE KONČNO SPOZNALI MED SEBOJ

EKSKURZIJA PO ZAMEJSKI SLOVENIJI

V četrtek, 24. oktobra 2013, smo se dijaki obeh četrth letnikov podali na tridnevno ekskurzijo PO ZAMEJSKI SLOVENIJI. Prvi dan smo se vozili skozi Krško, Celje, obiskali smo Monošter v centru Porabja, pozdravili porabske Slovence, si ogledali doživljajski park Vulkanijo v Goričkem, nato Plečnikovo cerkev v Bogojini in še lončarsko vas v Filovcih. Mirno noč smo preživel v prestižnem hotelu Diana v Murski Soboti. Naslednji dan smo se napotili proti Koroški, ustavili smo se v Mariboru in skozi Dravograd pripotovali v Črno na Koroškem, kjer smo stopili v Center za usposabljanje, delo in varstvo. Sledili so ogledi zgodovinskih znamenitosti in naših korenin na avstrijskem Koroškem na Gosposvetskem polju in v cerkvi Gospe Svete. V Celovcu smo šli po trgovinah in se nato odpravili čez Vrbsko jezero in Korensko sedlo v Kranjsko Goro, kjer smo v hotelu Špik prenočili. Zadnji dan smo preživel na italijanski strani. Videli smo Trbiž, Rezijo in Ravance, nato smo v Čedadu proučili Hudičev most, si ogledali stolnico in spomenik Julija Cezarja. Za konec je ostala vasica Štanjel s prelepim Ferrarijevim vrtom.

Nastja Štravs in Eva Štefanič, 4. a

NAJTRENUTKI Z EKSKURZIJE PO ZAMEJSKI

Bil sem navdušen nad našo skupno kulturno dediščino. Dobil sem nove izkušnje pri lončarju, spoznal italijansko manjšino, otroke s posebnimi potrebami v Črni na Koroškem in si ogledal prikazovalni center, kako delujejo vulkani. Zadovoljno smo prenočevali in jedli v razkošnih hotelih, kar je ekskurzijo še polepšalo.

Blaž Jerman, 4. a

To je bilo prijateljsko potovanje skozi zanimivosti zamejske Slovenije. Bil sem utrujen, ampak jedača in počitek v »nobel« hotelih mi bosta ostala še posebej v spominu.

Florjan Metelko, 4. a

Izvedela sem veliko novega o ljudeh, ki živijo onstran meje. A najbolj me je fasciniral vulkan s svojo toploto in resničnimi kamninami v doživljajskem parku Vulkanija Goričko.

Anita Vidmar, 4. a

Bilo je nepozabno. Z razredom smo se zelo zblížali in zaradi te ekskurzije imam o svojih sošolcih še boljši vtis. Vesela sem, da sem spoznala našo Slovenijo onstran meje še bolje.

Sandra Pavlovič, 4. a

Če bi bilo potrebno, bi šla po Zamejski še enkrat. V spominu mi je ostal rezijanski ples in njihovo mehko narečje. Ampak najboljši so bili večeri med prijatelji.

Urška Jakofčič, 4. a

Volja do življenja! To sem opazila med varovanci v Centru za usposabljanje delo in varstvo v Črni na Koroškem. Če vidiš to, potem ti nič več ni težko.

Marijanca Husič, 4. a

Dober vtis name so naredili v Reziji. Všeč sta mi bila ples in narečje.

Tina Kočevár, 4. a

Najboljši vtis sva dobili v Vulkaniji, kjer smo se z dvigalom spustili v podzemne rove. Predstava 4 D nas je navdušila. Tudi mesto Celovec s trgovinami je na naju pustil pečat. A poseben »filing« so dodali lepi večeri s sošolci.

Anja Simčič in Barbara Križman, 4. a

O zamejski Sloveniji sem si ustvarila mnoge lepe vtise. Videli smo, kaj vse so »korenine slovenstva«. Najbolj so me privlačile destinacije, kjer sem spoznavala našo zgodovino: Knežji kamen, Gosposvetsko polje in cerkev Gospe Svete. Ti dokazi pričajo o tem, kako dolgo in slikovito zgodovino imamo.

Katarina Butala, 4. a

Matic Srdarev in Kristina Cvitkovič sta se vrnila iz Latvije

VRNITEV ODPISANIH

se sliši malo neprimerno, ampak v dnevniku eAsistenta smo naša dijaka Matica Srdareva in Kristino Cvitkovič za tri mesece izbrisali. Nismo ju šteli za manjkajoče niti nista sedela z nami v metliški srednji šoli. Torej – odpisana za tri mesece. V ponedeljek, 25. novembra, pa sta zaključila s svojo turnejo v Latviji. Bila sta namreč izbrana v projektu Comenius – dvostansko partnestvo. Tam sta bila dijaka 10. razreda NeretasJānaJaunsudrabinavidusskola, pri nas pa sta sedla nazaj v tretji letnik, hahaha. Znanje bi morala nabirati podobno, saj smo bili ves čas v stiku preko spletne učilnice, vendar bomo videli, kako se bosta zopet aklimatizirala na naše pogoje dela.

Mraz in praznični dnevi bodo naredili svoje. Kakorkoli – dobrodošla med nami. Do konca šolskega leta bomo 'orali in sejali' skupaj, seveda z mislijo na dobro žetev.

PROMOCIJA PROGRAMA PREDŠOLSKA VZGOJA V QLANDIJI NOVO MESTO

Šale so zbijali in nastopali: Rok Grmič, Nejc Dragovan, Sabina Košmerl, Neža Turk in Petra Stržinar

Rok: Ojla, ojla! Folk – tu pri nas bo danes ful zabavno. Naša srednja šola v Metliki je fulšpon. Mi znamo nardit pravi mega žur. Sicer sem res malo zamudil, veste jaz zmeraj malo zamudim, se pač spleča. Doma non stop sitnarim. » Prosim, foter, posodi mi avto.« A on vedno zabrusi:« Rad bi vedel, zakaj sploh imaš noge?» Ampak zadnjič sem pa pogruntal, kaj bi mu rekel nazaj. Tako sem se odrezal: Veš ati, ena je za zavore, druga pa za gas.

Nejc: Pa ti je dal pol avto?

Rok: Ma kje ... Hotel sem peljati svojo novo princeso v kino, pa potem ni bilo nič od avta in sva pešačila do kina in nazaj. V parku sva se malce usedla na klopec, srce mi je skoraj padlo v hlače, sploh nisem vedel, kaj naj ji rečem. Čez nekaj časa pa sem se le opogumil; »Mucka moja, vse življenje te bom nosil na rokah.« Ona pa meni: »Jaz pa sem bila prepričana, da imaš dober avto.«

Nejc: Pa še en vic iz slovke. Profesor na dolgo in široko razlaga dijakom slovnične pojme: sedanji, pretekli in prihodnji čas. Nazadnje vpraša: če rečem, jaz sem bolan, kakšen čas je to? Pa ta odgovori: Ja, zelo lep čas, gospod profesor.

Tomaž: Rok, zdaj sva v trgovini, ne v šoli, ta vic je iz trgovine. Pa starejši dedek, ki bi si rad kupil eno zobno pasto, sprašuje trgovko: »Kaj je dekadent?« Trgovka hitro in v zadregi odgovarja: »To je zobna pasta za tiste, ki imajo po deset zob. Torej DEKADENT. Potem še vpraša, kaj je zirodent? Trgovec pomisli in zelo otroško odreagira: »To je zobna pasta za tiste, ki nimajo zob.«

Rok: Svoja vrata vsak dan odpira Srednja šola Metlika s programom predšolska vzgoja. To je dandanes eden od najprivlačnejših programov poleg gimnazijskega. V Srednji šoli Metlika bomo vpisali že 12. generacijo, več generacij je uspešno zaključilo šolanje in nekaj jih že pridno služi denar po vrtcih kot pomočniki vzgojiteljev, večina pa jih je seveda uspešnih in zadovoljnih študentov. Vse kaže, da bomo dobili še veliko sošolk in sošolcev.

Program predšolske vzgoje v Metliki razgiban, dinamičen, humanistično usmerjen; poleg vzgojno izobraževalnih predmetov, veliko časa namenimo glasbi, plesu, likovnemu ustvarjanju, športu, skratka – program predšolska vzgoja v Srednji šoli Metlika vabi.

Program predšolska vzgoja je dobra odskočna deska za mlade, perspektivne ljudi, ki si bodo zagotovo izbrali poklic, v katerem bodo sami delali z mladimi ali celo najmlajšimi, sicer pa so številne možnosti nadaljnega študija zelo dobre.

Rok: Vabljeni vsi, ki vas zanima delo z otroki, vsi, ki ste komunikativni,

Sabina: vsi, ki radi plešete, požete, igrate na instrumente,

Nejc: ustvarjate z barvami in še s čim

Tudi naš uspeh je dejanje volje.

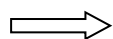

Uradni rezultati tekmovanja za Cankarjevo priznanje

1. in 2. letnik, šolsko tekmovanje

#	Ime in priimek	Mentor	Skupaj	Bronasto priznanje
1.	Patricija Krštinc	Nina Bradica	35	•
1.	Nina Mali	Nina Bradica	35	•
3.	Lidija Kočever	Nina Bradica	31	
4.	Adrijana Šajnovič	Nina Bradica	29	
5.	Nastja Starič	Nina Bradica	16	

Uradni rezultati tekmovanja za Cankarjevo priznanje

3. in 4. letnik, šolsko tekmovanje

#	Ime in priimek	Mentor	Skupaj	Bronasto priznanje
1.	Katarina Butala	Marija Nemanič	42	•
2.	Petra Cesar	Marija Nemanič	31	•
3.	Mateja Kopar	Marija Nemanič	22	•
4.	Maša Brozovič	Marija Nemanič	21	
4.	Anita Vidmar	Marija Nemanič	21	
6.	Žan Bogve	Marija Nemanič	20	
6.	Kristina Cvitkovič	Marija Nemanič	20	

Predsednica tekmovalne komisije

Marija Nemanič

PREDSTAVA TACAMUCA V METLIŠKEM VRTCU

Lutkovno predstavo Tacamuca smo odigrali že osemkrat in povsod navdušili mlado občinstvo, bili smo v Novem mestu in v metliškem vrtcu, v načrtu pa imamo še Suhor in Podzemelj. Predstavo smo zrežirali pri modulu jezikovno izražanje otrok pod mentorstvo profesorice Marije Nemanič, za veseli december pa smo jo še priredili in dodali zimske ter praznične pesmice. Predstava je dolga 35 minut, dodali smo dvoglasno petje, pisali nova besedila in igrali na kitaro, harmoniko in ropotulje. Za zadnjo predstavo sem prevzela tutorstvo dvema dijakinjama iz prvega letnika, in sicer sem ju uvajala v svet otroških gledaliških predstav. Prenašala sem znanje o gibanju lutk, dikciji in komunikaciji z gledalci. To je odgovorno delo, saj je od tutorjeve razlage in usmerjanja odvisno, koliko se bodo novinci naučili. Biti tutor na naši šoli - takšne priložnosti ne dobi vsak,

zato sem zelo počaščena in vesela vsake pohvale, ki so bile po zadnji predstavi številne.

Sabina Košmerl, 4. b

»Vremena Kranjcem bodo se zjasnila, jim milše zvezde kakor zdaj sijale ...«

SREDNJA ŠOLA METLIKA OB SLOVENSKEM KULTURNEM DNEVU

V četrtek, 6. 2. 2014, smo dijaki in profesorji pripravili bogat kulturni program v metliškem kulturnem domu. Predstavil se nam je novi Big band Šolskega centra Novo mesto, ki ga vodi naš profesor Gregor Zagorc, svojo točko je imela zasedba kitar z mentorjem Bojanom Ristićem, svojo noto skupne kulture pa je dodal domači pevski zbor Srednje šole Metlika pod vodstvom profesorice Lorene Mihelač. Z nami so praznovali tudi dijaki s kemijske in zdravstvene srednje šole in na sceni so poplesavale ptičke po notnem črtovju, da je bilo veselje. Za scensko vzdušje je poskrbela profesorica Aleksandra Matjašič, Prešernovo besedo z veznim besedilom na naši prireditvi pa je dodala profesorica Marija Nemanič. Le na ta izviren in iskren način sodelovanja bomo v šolah ohranili kulturo – stanje duha, ki rešuje svet vse večje materializacije.

Koncert v slikah

Projektni dan v Otroškem vrtcu Metlika

ŽABICE NA KRATKEM SPREHODU

V okviru naših prizadevanj za bolj kvalitetno pridobivanje znanja naših dijakov smo v šolskem timu za Učenje učenja profesorice pripravile medpredmetno povezani šolski urici v metliškem vrtcu. Naše dijakinje, Ines, dve Niki in Maja iz 1. letnika, so se odločile temeljno znanje iz biologije O razvrščanju rastlin in živali prenesti na mlajše, ki še ne znajo brati in pisati.

Z našo novo strategijo OPIS smo v dveh šolskih urah otrokom v vrtcu ozaveščali znanje o zgradbi in izgledu rastlin ter živali. Medpredmetno so otroci usvojili jezikovno veščino opisa, se naučili nekaj angleških besed in v umetniški delavnici izdelali »luškane« marjetice ter čebelice. Tudi na poučno igro ob koncu srečanja nismo pozabili – spomin in sestavljanke sta njihovo novo znanje dodobra utrdili.

Ines Gornik, 1. b

INFORMATIVNI DAN 2014 na Srednji šoli Metlika

Danes dopoldne, na valentinovo 2014, nas je obiskalo veliko radovednih devetošolcev in njihovih staršev. Naša šola se je primerno pripravila za ta obisk in po našem mnenju vse prisotne še bolj zainteresirala za sodelovanje z ljudmi s tako odločnimi koraki v boljšo prihodnost.

»Mi, ki smo odločeni za poklic, bi kar vzgajali in poučevali vse živo – od mravljice do slona!«

»Vmes pa še vas – dobrodošli pri nas!«

SINTETIČNI PRIKAZ MEDPREDMETNIH POVEZAV V PREDSTAVI OTROŠKIH IGER

Naša četica koraka
gor na goro znanja.
Tam na vrhu na nas čaka
jabolko spoznanja.

To ga bomo grizli, jedli,
lakoto napasli
in postajali vsevedni,
kot se zde odrasli.

Le da mi ne bomo mlajšim
dan in noč težili,
a od njih se bomo rajši
novih fint učili.

Tone Pavček

**PRI MODULIH SPOZNALI, KAKO OTROK DOJEMA TA SVET V DOLOČENEM OBDOBJU RASTI ,
KAJ VSE ZMORE, KAKO NAPREDUJE GLEDE NA TELESNE IN DUŠEVNE ZMOGLJIVOSTI.**

- 1) modul JEZIKOVNO IZRAŽANJE – SCENARIJ, izbor iger
- 2) modul NARAVOSLOVJE ZA OTROKE – EVOLUCIJA ČLOVEKA (tema, podprta s strokovnim besedilom)
- 3) več modulov USTVARJALNEGA IZRAŽANJA: PLESNO (pantomima), LIKOVNO (umetnik) IN GLASBENO IZRAŽANJE (zvokovna obdelava)
- 4) modul igre za otroke – rekviziti za spomin

Utrinki s tečajev ...

ROLANJE

SMUČANJE

TEK NA SMUČEH

DRAGI DIJAKI SREDNJE ŠOLE METLIKA!

*Vabimo vas k dobrodelni akciji zbiranja
zamaškov*

ODVIJTE ZAMAŠKE IN ODPRITE SRCE

Vodstvo in TIM za izvedbo omenjene akcije OŠ Vavta vas so nas poprosili za sodelovanje. Eden izmed njihovih otrok potrebuje pomoč pri dolgotrajni bolezni, zato so se odločili zbirati zamaške. Z izkupičkom bi otroku omogočili zdravljenje.

Pridružite se akciji. Prinašajte zamaške v pripravljene zabojnike in omogočili boste boljše življenje otroku. Potrebuje tudi vaše sočutje, dobre misli in ... čim prej »zamaške«.

Akcija traja v mesecu marcu.

Dijaška skupnost Srednje šole Metlika, Marija Nemanič

IZPELJANA DOBRODELNA AKCIJA ZBIRANJA ZAMAŠKOV ZA ZDRAVLJENJE FANTKA IZ VAVTE VASI

Na Šolskem centru Novo mesto, Srednji šoli Metlika smo v marcu in aprilu izpeljali dobrodelno akcijo zbiranja zamaškov za zdravljenje fantka iz Vavte vasi. Upamo, da bodo naše dobre misli in zamaški pomagali k uresničitvi skupne želje.

Srečno.

Dan Zdrave šole

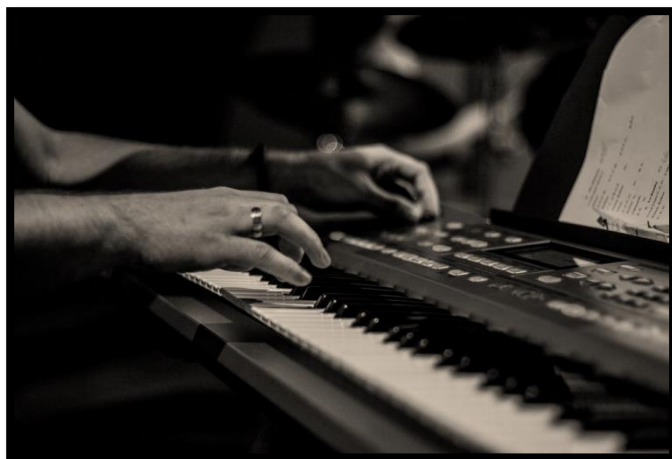
V sredo, 21. 5. 2014, smo na naši šoli organizirali dejavnosti Zdrave šole, ki so potekale prve tri šolske ure. Vsak dijak se je udeležil dveh delavnic, ki smo jih pripravili na odprtih igriščih in v telovadnici OŠ Metlika. Dijakom so bile delavnice zanimive, pozneje pa so uživali v svežem sadju, domačih jagodah. Udeležili smo se naslednjih vadb: hitra hoja – tek v naravi, rolanje, osnove rokomet, avtogeni trening, osnove nogometa, košarka, odbojka na mivki, sodobni ples, joga, vadba za moč, borilni športi, osnove odbojke, terapija z glasbili, tek in badminton.

Dan je bil sončen in so jutranje ure minile v dobrem in lepem vzdušju.

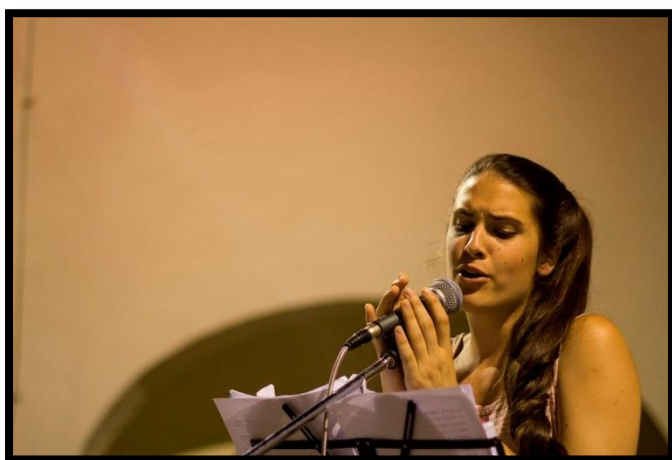

NA GRAJSKEM DVORIŠČU S ŠOPKOM DOVRŠENE UMETNOSTI

Na predvečer pred podelitvijo spričeval v Srednji šoli Metlika so dijaki in profesorji pripravili glasbeni koncert na samem metliškem grajskem dvorišču. V pravem ambientu in prijetnem poletnem vremenu smo zaključili še eno šolsko leto. Ne pozabite, imamo življenje v izobilju, da ga lahko zajamete še vi.

Računajte na nas!

MEDPREDMETNO POVEZOVANJE

PRAVLJICE NA ODRU

Za letošnje odrsko odigrane pravljice smo se po razredih dogovorili že v septembru. Do januarja so dijaki v skupinah morali izdelati scenarij in se v februarju posvetovati ter skupaj s profesorji posameznega modula dodelati svoj projekt. 19. februarja smo se s profesorji sestali, se pogovorili o nadaljnjem delu z dijaki ter dogovorili datum za predstavo. Najboljša pravljica v vsakem oddelku

se bo lahko predstavila otrokom metliškem vrtcu v mesecu juniju.

Scenarije za predstave smo napisali v 2. a in 2. b (Nina Bradica - JIZ) ter v 3. a in 3. b (Marija Nemanič - JIZ). Sceno in rekvizite za predstave v 2. letniku izdelujejo pri USI LIK (Aleksandra Matjašič), lutke in sceno za predstave v 3. letniku pa nastajajo pri LUT (Aleksandra Matjašič). Zvokovne in glasbene spremljave za predstave 2. in 3. letnikov naj bi bile plod dela strokovnega modula USI INS (Bojan Ristič, Lorena Mihelač, Benedikta Grahek, Gregor Zagorc, Franc Može). V 2. letniku bodo predstave obogatene z otroško igro, ki jo pripravljajo pri modulu IGO (Natalija Kunič).

Najboljše predstave iz 3. letnikov:

Mojiceja Podgoršek, Ko se kokoška zaljubi v petelina (Ana Strmec, Leja Gornik, Petra Cesar, 3. a)

Ljudska, Prebrisani zajec in njegov osel (Anja Vrhovšek, Patricija Lampič, 3. a)

Julia Donaldson, Axel Scheffler, Zverjašček (Melita Liberšar, Mateja Kopar, Karmen Lamovšek, 3. b)

Predstave so dijaki odigrali v Otroškem vrtcu Metlika v tednu od 16. do 20. junija.

PROJEKTNI DAN

V torek, 10. junija 2014, se je na naši šoli, Srednji šoli Metlika s programom predšolske vzgoje, odvijal projektni dan na temo lutkovnih predstav. Od 8.00 pa vse do 14.00 ure smo učilnico na naši šoli spremenili v malo lutkovno gledališče in tako s krajšimi odmori odigrali lutkovne predstave.

V projektnem dnevu sta sodelovala oba oddelka tretjih letnikov, 3. a in 3. b oddelek.

Pod mentorstvom profesorice, Marije Nemanič, Aleksandre Matjašič in Natalije Kunič, smo skozi celotno preteklo šolsko leto izdelovali vse potrebno za današnji dan.

V paru oziroma v trojici smo si morali najprej izbrati zgodbo ali pravljico novodobne književnosti, nato pa smo lahko začeli z našim delom. Pri profesorici Mariji Nemanič smo pri modulu jezikovnega izražanja pisali scenarije, vadili izgovorjavo dialogov, interpretirali naše pravljice in ustvarjali domiselne besedne oziroma jezikovne igre za lutkovno predstavo. Pri lutkarstvu smo pod mentorstvom Aleksandre Matjašič izdelovali sceno ter lutke. Profesorica Natalija Kunič pa je poskrbela, da smo pod njenim nadzorom ustvarili razne igre za otroke po končani lutkovni predstavi, seveda so se igre morale ujemati s temo pravljice.

V 3. a oddelku smo tako izdelali kar enajst lutkovnih predstav.

Profesorice so naše nastope ocenjevale po določenih kriterijih, na koncu pa smo vsi uspešno odigrali svoje lutkovne predstave. Ob gledanju sošolcev med nastopom smo se tudi pošteno nasmejali do solz. Marsikatera lutkovna predstava nas je presunila, ko smo videli, kaj vse se lahko da izdelati pri predmetu lutkarstva, še posebej dvojica fantov, ki je imela po mnenju dijakov najlepšo sceno. Kar nekaj nastopajočih je bilo zelo spretnih, ki so uporabljali več lutk naenkrat in dobro spreminjali glasove, tako

da je vsebina pravljice prišla do izraza.

Ob koncu projektne dne smo si za ves vložen trud zaploskali ter si čestitali.

Matic Srdarev, 3. a

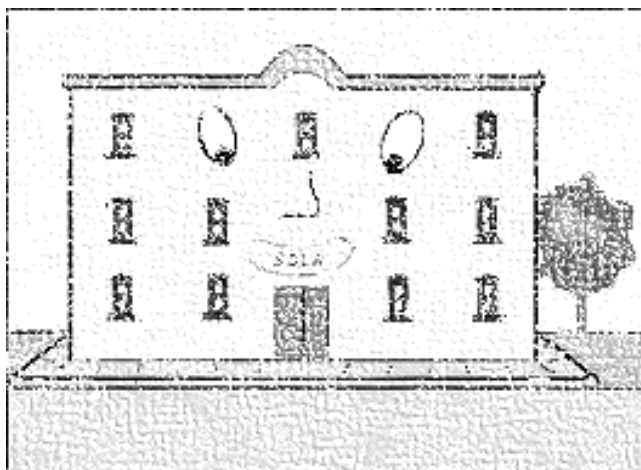

»Najbolj vredne stvari v življenju, so najbolj preproste!«

Med takimi so tudi POČITNICE.

Vzemite si čas zase in vrnite se polni življenjske energije.

V ŠOLI NEKOČ

je matematika in drugo.

V prvi razred osnovne šole sem vstopila takoj po 2. svetovni vojni. V razredu smo bili učenci različnih starosti, saj med vojno ni bilo pouka. Vsi smo bili enaki, preplašeni, solidarni in zelo ubogljivi. Rasli smo v težkih časih in bili strogo vzgojeni, z globokim spoštovanjem do staršev, učiteljev in do vseh predpostavljenih. To so nas učili že starši, ki so bili pri tem zelo vztrajni, in potem v šoli, kjer so nas učili lepega vedenja, lepe pisave, seveda tudi vse ostalo, kot

Učnih pripomočkov skorajda nismo imeli. Prva čitanka je bila črno bela, tudi zvezek, ki smo ga dobili v šoli, je bil iz zelo slabega papirja, saj so se videli še koščki lesa in dokler nismo pisali s črnilom, je še šlo, a ko si s peresnikom zadela v tako leseno oviro, si dobil packo po celi strani in tu so bile solze, saj si nismo smeli dovoliti trganja listov, ker bi jih hitro zmanjkalo. Novih zvezkov ni bilo mogoče kupiti, ni bilo nobenih zalog. Država je rasla iz nič in z njo mi. Ni bilo zadosti hrane, ne obutve in obleke, ki smo jo nosili drug za drugim, dokler blago ni razpadlo.

Imam pa občutek, da smo bili vseeno bolj srečni in zadovoljni od današnje mladine. Ni vsa sreča v izobilju in prestižu, a tega se moraš naučiti v zgodnji mladosti, za kar so najprej odgovorni starši, potem šola. Če bi jaz lahko kaj spremenila, bi v prvem razredu uvedla obvezno uniformo, da bi bili vsi otroci enaki, in bi dodala vzgojo lepega vedenja, predvsem spoštovanja do učiteljev, ker bi le tako prišli do boljše prihodnosti, razumevanja brez travm in samomorov že zaradi vsakega neuspeha.

Babica Od Doroteje Žalec - Marija Žalec

Babici iskrena hvala!

ZA DOBRO ČLOVEŠTVA

O dobrodelnosti in dobrih delih lahko poslušamo ali gledamo po televiziji vsak dan. Sploh v teh težkih in kriznih časih, ko posamezniki vedno znova dokazujejo, da dobrota in želja po pomoči sočloveku še vedno živi in je še vedno ena lepih značilnosti človeštva. Vsekakor pa se moramo zavedati, da ljudje nismo pripravljeni pomagati ljudem v stiski samo v teh modernih časih, ženske in moške, dekleta in fantje, mi vsi imamo dobro srce že od nekdaj.

Da bi svojo prejšnjo trditev utemeljila, bom v to besedilo dodala še nekaj vrstic moje babice Elizabete, ki je tako dobrega srca, da jo ljudje že od nekdaj kličejo ne Elizabeta, pač pa kar Lizika.

Moja babica se je rodila leta 1936 v Prlekiji. Bila je najstarejša hči v družini, kjer je bilo devet otrok. Živel so skromno, a nikoli v pomanjkanju. Babica pa je imela to nesrečo, da se je rodila v času druge svetovne vojne in njeni spomini so iz časov, ko so se po svetu in v domovini odvijale največje bitke. Ko je bila babica stara šest let, je mimo njene hiše prvič potovala skupina nemških vojakov. Babica se spominja, da so seboj imeli tudi konje. Ko so prispeli do njihove hiše, so konje spustili na njihovo žitno polje, da bi se konji tam napasli. Tistega dne babičinega očeta ni bilo doma in njena mati je bila sama doma z vsemi devetimi otroki. Njena mati je brez pomisleka stekla do nemškega oficirja in mu povedala, da ima v hiši devet otrok in če bodo konji popasli žitno polje, ne bo imela dovolj hrane, da bi vse nahranila. Oficir ji ni verjel, nato ga je povabila v hišo in ko je tam videl vseh devet otrok, je stopil ven in ukazal, naj odpeljejo konje na neko drugo pašo. V zahvalo za usmiljenje in dobroto je mati oficirju dala hlebec kruha. Babica pravi, da je bila to za njo milost s strani okupatorske vojske in da tega niso pričakovali.

A kot da bi Bog tako želel, se je nekaj podobnega istega dne dogodilo tudi babičinemu očetu. Kot sem že omenila, tega dne očeta ni bilo doma. Šel je v mesto po dobrine, kot so sladkor, sol, nekaj čokolade za otroke in nekaj mesa. Vse to si je nametal v veliko košaro in se v mraku vračal po poti skozi gozd proti domu. Zajeli so ga nemški vojaki nedaleč od doma. Skušali so mu zapleniti, kar je imel v košu nakupljenih dobrin. Želel jim je razložiti in dopovedati, da ima zelo veliko družino in da je vse to za njegovo ženo in otroke. Seveda mu na besedo niso nič verjeli, zato sta ga dva vojaka pospremila domov in ko so vstopili v hišo ter tam videli devet otrok za mizo in ob peči ženo, so mu verjeli. Še preden sta vojaka odšla, jima je babičina mati, ki je bila globoko verna, rekla, da sta kot dva neverna Tomaža, ki ne verjameta na besedo, ampak želita videti živi dokaz in ju je vprašala, kje je njuna vera. Vojaka sta brez besed odšla.

Babica mi je povedala, da so dobra dela vedno tu, da so vedno prisotna, a da dobrota pride vedno do izraza v težkih trenutkih, kot so vojna in razne gospodarske in finančne krize. Vsi pa moramo biti pripravljeni pomagati sočloveku v vsakemu trenutku.

In kot bi rekel Tone Pavček, dajati iz sebe samo sredico sredic.

KATARINA BUTALA skupaj z babico ELIZABETO.

MOJE ŠOLANJE

Sem »babika« moje ljubke in delovne vnukinje Nastje. Leta 1965 sem zaključila osnovno šolo v Osnovni šoli Podbočje. Imela sem odličen ali pa prav dober uspeh. Po osnovni šoli se je pričelo zares; vprašanje, v katero šolo

naj bi se vpisala. Imela sem veliko željo, da bi postala medicinska sestra. Na Srednji zdravstveni šoli v Novem mestu sem uspešno opravila sprejemne izpite iz slovenskega jezika, matematike in angleškega jezika. Seveda sem bila zelo vesela in ponosna, žal pa je bilo moje veselje kratkotrajno.

Oče mi je obrazložil, da mi glede na predvidene stroške ne bo mogel tega uresničiti. Iz vasi Veliko Mraševo smo bili oddaljeni več kot 30 km, kar je bilo v tistem času prevelik strošek za našo družino.

Primorana sem bila razmišljati o drugi možnosti, to pa je bila manj oddaljena trgovska šola v Brežicah. Končala sem to šolo, kar pa ni bilo dovolj za opravljanje dela, ki sem si ga želela. Po nekaj letih dela v trgovini sem se zaposlila v banki, kar je od mene zahtevalo dodatno izobraževanje ob delu. Bilo je težko in naporno, vendar sem bila kljub vsemu vesela, da sem uresničila vsaj del otroških sanj.

Sedaj imajo moji štirje vnuki, med katerimi je tudi Nastja, boljše pogoje, kar jim iz srca privoščim. Imam jih neizmerno rada, zato sem zadovoljna, da jim je lažje. Nastjo, svojo drugo vnukinjo, cenim predvsem zato, ker je

zelo delavna, skromna in se trudi za boljši jutri. Mnogokrat, ko prihaja k meni na počitnice, ji veliko pripovedujem o svojih doživetjih in o dokaj težkih pogojih med šolanjem in pri nadaljnjem delu. Rada mi prisluhne in vedno tudi pove svoje mnenje .

Želim si, da bi bilo šolanje otrok v bodoče tako dobro, kot je danes, ali še boljše.

Babica od Nastje Brunskole - Antonija Andolšek

Babici iskrena hvala!

ŠOLANJE MOJE BABICE

Življenje včasih ni bilo takšno, kot je danes. Mogoče imajo prav ljudje, ki govorijo: «Včasih so bili boljši časi.» V starih časih niso poznali mobitela, izobilja, kaj šele interneta in računalnika ter vso današnjo sodobno opremo, ki jo otroci posedujejo že v vrtcu. Otroci se danes ne veselijo hoditi v šolo tako, kot so si to želeli otroci v starih časih. Njim je bilo šolanje kot nekakšna knjiga, polna neodkritega znanja, ki se jim je šele začela odpirati. Moja babi je bila najstarejši otrok v družini in ni imela toliko izobilja kot njeni mlajši bratje. Šolo je začela obiskovati leta 1949. V prvem razredu so pisali na tablice s posebnim pisalom. Ob vstopu učitelja ali učiteljice pa so morali vstati ter vljudno pozdraviti: «Za domovino s Titom naprej.» Naloge so morali napisati na tablice, nato pa to pobrisati in si snov zapomniti na pamet. Pisali so s kredo, kasneje pa so dobili pero ter črnilo v kozarčku, puščice pa so bile lesene. Učitelji so bili zelo strogi ter zahtevni, saj so od otrok zahtevali, da se naučijo čim več novih stvari. Sedeti so morali pokončno na stolu, roke so držali nazaj na hrbtu ter

skrbno poslušali učitelja ali učiteljico. Učitelji so poleg njihovega znanja ocenjevali tudi lepo vedenje do njih in tudi drugih sošolcev. Povedala mi je tudi, da kdor ni imel naloge ali kdor ni pozorno poslušal, je dobil kazen, ki jo je učitelj izvedel takole: roke so morali položiti pred seboj on pa je vzel ravnilo ter udaril po prstih. Sedeti so morali

tudi na koruzi ali na oslovski klopi, če seveda niso spoštovali učitelja ali pa so se neprimerno vedli pri pouku. V prvem razredu torb niso imeli, namesto tega pa so imeli torbico iz blaga. Uniform tudi niso imeli. Imeli so svoja oblačila, ki so jih šivali doma in so se prenašala iz generacije v generacijo. Včasih so dobivali oblačila iz Amerike, ki jih je poslala kakšna teta. Malice v šoli ni bilo, prinesiti pa so si jo morali sami od doma, nekateri pa niti tega niso imeli. V šolo so hodili peš tudi do 4

km daleč od svojega doma. Pešačili v vseh vremenskih razmerah, tako v snegu, dežju in soncu. V drugem razredu pa so že imeli majhne zvezke. Imeli so tudi knjige ali čitanke ter tudi Katekizem, prvo slovensko knjigo, ki jo je napisal Primož Trubar. V razredih niso imeli takega ogrevanja, kot ga imamo danes, imeli so stare kamine. V času telovadbe so poskrbeli za drva, s katerimi so si omogočali gibanje v šoli. Imeli so računstvo, zemljepis, prirodopis, zgodovino, kasneje tudi jezike, kot so nemščina, angleščina in srbohrvaščina. V prostem času so obirali jabolka, pomagali šolskim delavcem, igrali so se med dvema ognjema, Izidor ovčice pase, gnilo jajce, odbojko ... Kasneje so imeli tudi telovadbo na konju ter bradlji, tek in mnoge druge športne dejavnosti. Obvezna so imeli tudi ročna dela štrikanje, kvačkanje ter vezenje, tako za deklice kot dečke. Pri gospodinjstvu so kuhali in pekli, ocenjevali pa so tudi obliko in delo. Otroci so bili med seboj prijateljski pa so si pomagali pri nalogah. Bili so pravi prijatelji, ki jih še danes družijo močna vez.

Nastja Novak, 1. b

Babici hvala.

MOJA SREDNJEŠOLSKA LETA

Sploh ne vem, kako naj začnem z opisovanjem štirih let, ki sem jih preživela kot srednješolka, a bi bilo dobro, da bi napisala kaj poučnega, saj vendar govorim o obdobju šolanja, ko smo vsi skupaj pridobili veliko novih znanj, izkušenj, vrednot in modrosti.

In kako bolje definirati vse te pojme?

Najprej mi je na misel padla književnost. V vsej tisti ogromni zbirki literarnih del, se jih najde ogromno takšnih, ki združujejo vsa omenjena znanja, modrosti in vrednote, ki smo jih vsi skupaj pridobili v štirih letih šolanja. In zdi se mi primerno, da vsaj svojo pot poistovetim z delom Franza Kafke, *Preobrazba*.

Verjetno vsi poznate zgodbo o povprečnem židovskem trgovcu Gregorju Samsi, ki je glavna književna oseba *Preobrazbe*, njegovo življenje je brez smisla in ne zdi se, da bi ga Gregor sploh skušal iskati. Šele ko doživi preobrazbo in se spremeni v hrošča, ugotovi, da v življenju nima ničesar in nikogar, ki bi ga ljubil in ki bi ga zanj resnično skrbelo. Tako v bedi in žalosti umre, ker se ni mogel več obrniti s svojega hroščjega hrbta.

Svojo življenjsko pot bi opisala v obratni smeri. Res nisem bila nikoli hrošč, ki se je spremenil v človeka, a se mi vseeno zdi, da sem doživela nekakšno »preobrazbo«.

Šele v srednji šoli sem namreč dozorela do te stopnje, da mi je končno postalo jasno, da se ne učim zaradi ocen in tega, kar bom deležna od drugih; kritik ali pohval. Jasno mi je postalo, da se učim zase, za življenje, da se

vsak človek uči zato, da nekaj ve, da nekaj velja.

Res ne morem reči, da sem uživala pri vseh urah, a za nekaj predmetov lahko rečem, da so mi bili zares všeč in da so se mi zdeli poučni, zanimivi in predvsem življenjski.

Na svoji življenjski poti gremo skozi številne preobrazbe, saj se ljudje nenehno spreminjamo. Spreminja se naša notranjost in spreminja se naša zunanost. Preobrazimo se lahko v bolj pozitivnega, boljšega človeka, ali pa v bolj negativnega, slabšega človeka. Pomembno je, da ohranimo spomin in da se znamo vrniti na staro, pravo pot, če z nje kdaj zaidemo. Moja štiri leta so bila štiri leta preobrazbe, ki so me spremenile v žensko, kakršna sem danes. Čeprav se je to srednješolsko obdobje zame že skoraj končalo, lahko rečem, da ne bi spremenila ničesar in čeprav se bo končalo nekaj, kar je trajalo štiri leta, me ni strah, saj grem v svet z dobro popotnico.

Katarina Butala, 4. a

Katarina, naša zlata maturantka! V življenju ti želimo vse dobro!

Delček mozaika

Pravijo, da je obdobje srednje šole najlepše, zato ga naj posameznik zaužije s polno žlico. Mnogokrat smo slišali, da so to leta, ki se ne pozabijo. Rekli so, naj nam bo srednja šola trenutek za najlepšo večnost!

Sedaj, ko smo na koncu srednješolskih poti, se zavedamo, da je bilo vse skupaj res trenutek. Minilo je hitreje, kot smo mislili.

V tem »težavnem« obdobju smo dobili prve izkušnje izven domačega, primarnega okolja.

Vsi se spominjamo prvega šolskega dne, ko so nas dijaki obmetavali s koruzo ter nas »čičkali«. Starejši učenci so nam pripravili zanimiv program, na katerem smo pokazali svoje sposobnosti. Nekateri so pripovedovali zgodbo, nekateri plesali, a zagotovo si bomo najbolj zapomnili našo Špelo, ki nam je prvič zapela s svojim piskajočim glasom. Sklepali smo, da glasbenica zagotovo ni.

Da smo res pripadniki skupine, smo začutili, ko smo bili na smučanju. To je bil čas, ko smo se resnično povezali in se podrobneje spoznali. Zadrževanje v sobah, kjer smo se zabavali, smejali, ponočevali in poveselili, je bil za nas pravi raj.

In že je bil tukaj 3. letnik, ki smo se ga neizmerno veselili. V mesecu maju smo nekateri potovali v Španijo, ki nam je predstavljala sveto deželo. Ležanje na plaži, sončenje, društvo prijateljev in najboljših koktejllov, skakanje v bazen, Burger King, diskoteka Tropics, viteške igre, Red love party, storjena škoda in uničene brisače so bile naše prve besede, ko so nas vprašali, kako je bilo. NORO! Ta izlet priporočamo vsem, saj so to najbolj nori dnevi srednje šole.

Ko pa smo letos odšli po zamejski Sloveniji, smo resnično začutili, da smo kot razred povezani in hkrati, da se bomo kmalu razšli vsak po svoje.

Najbolj smo se veselili namestitve v hotelu, saj smo se končno lahko pozabavali na naš način. ☺

Posamezniki 4. b so povedali, kaj so si oni vtisnili v spomin.

Maja:
»Pozdravljene
trobentice.«

Jernej: »**Bil sem vpisan,
izpisal sem se, a brez
mojih najboljših nisem
mogel, VRNIL SEM SE!**«

Špela Tomažin:
»Angleščina ☹!«

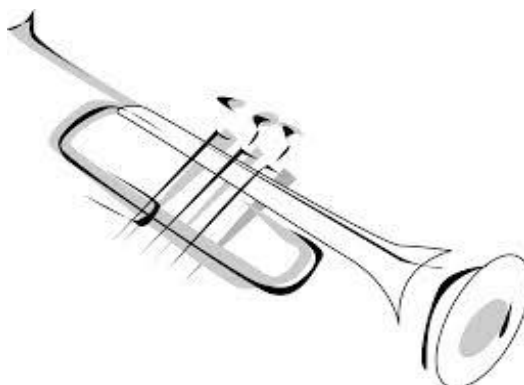
Lara Mesojedec:
»To, da ni bilo WC
papirja, bi se pa
prtož'la.«

Manca: »V spominu
mi bo ostala pot iz
garderobe do
sedmice. Uhhh!«

Špela Bobnar: »Za
vedno si bom
zapomnila avtomat za
kavo. Reševal me je!«

MED SEBOJ SMO SPLETILI TRDNE VEZI, KI UPAMO DA NAS
BODO VEZALE IN VODILE SKOZI CELO ...

Grimm, Rdeča kapica

Sestavimo novo zgodbico iz ilustracij stare pravljice in brez pravega spomina.

Dodajmo domišljijo. Se da?

NEKEGA JUTRA JE MAMA POSLALA RDEČO KAPICO
NA OBISK K BOLNI BABICI, KI JE ŽIVELA NA DRUGI
STRANI GOZDA.
NAROČILA JI JE, NAJ GRE NARAVNOST K BABICI
IN NAJ SE NE MUDI PREDOLGO.

V GOZDU JE RDEČA KAPICA NENADOMA PRED SEBOJ
ZAGLEDALA VELIKEGA VOLKA, KI SE JE PRIJAZNO
POZANIMAL,
KAM SE JE NAMENILA TAKO DOBRE VOLJE.
SEVEDA MU JE POVEDALA, KAM GRE IN VOLK JI JE
SVETOVAL,
NAJ ZA STARO MAMO NABERE BOROVNICE.

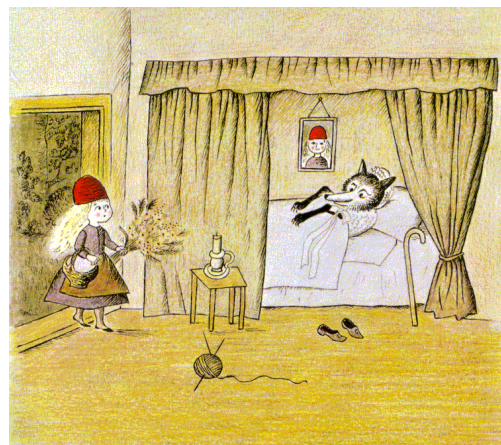
POTEM PA JE VOLK UBRAL SVOJO POT PO BLIŽNJICI
IN HITRO PRIŠEL DO BABIČINE HIŠICE.
ŽELEL JE PREHITETI RDEČO KAPICO IN SE POSLADKATI
Z BABICO.

POTRKAL JE NA VRATA BABIČINE HIŠICE IN BABICA,
KI JE LEŽALA NA POSTELJI, JE IZ NOTRANJOSTI VPRAŠALA:
»KDO JE?« »JAZ SEM, BABICA, RDEČA KAPICA,« JE
ODGOVORIL VOLK,
KI SE JE TRUDIL OPONAŠATI GLAS RDEČE KAPICE.

IN VOLK, KI JE USPEL PRITI V HIŠICO S PREVARO,
JE BABICO POŽRL Z ENIM SAMIM GRIŽLJAJEM.
POTEM SE JE PREOBLEKEL V BABICO, SI NA GLAVO
POVEZNIL
NJENO ČEPICO, SE ZLEKNIL V POSTELJO TER ČAKAL
IN ČAKAL NA RDEČO KAPICO.

KO JE DEKLICA VSTOPILA V SOBO,
JE BILA PRESENEČENA NAD DRUGAČNO PODOBO
SVOJE BABICE. VPRAŠALA JO JE: »BABICA, ZAKAJ IMAŠ
TAKO VELIKE OČI?«
»ZATO DA TE BOLJE VIDIM!« JE ODGOVORIL VOLK.
DEKLICA NI ODNEHALA: »ZAKAJ IMAŠ TAKO VELIKA
UŠESA?«
»ZATO DA TE BOLJE SLIŠIM!« »JA, BABICA,
ZAKAJ PA IMAŠ TAKO VELIKA USTA?« »ZATO ... DA ...
TE LAŽJE POŽREM.«

VOLK JE POŽRL ŠE RDEČO KAPICO IN OH, OH ...
IMEL JE PREPOLN TREBUH. ZLEKNIL SE JE ZA HIŠO IN
ZASMRČAL, MIMO PA JE PRIŠEL LOVEC.

LOVEC SE JE ZAČUDIL, KER JE VIDEL ODPRTA VRATA
BABIČINE HIŠICE. ISKAL JE BABICO IN JE NI NAŠEL.
»TI, MRCINA STARA! VOLK! ... ZAGOTOVO SI POŽRL BABICO!
MOGOČE CELO RDEČO KAPICO??!«

LOVEC JE RAZMIŠLJAL, KAKO BI JU REŠIL.
»NE BOM GA USTRELIL, MRCINE STARE, PREREZAL
MU BOM TREBUH.« IN GLEJ! IZ VELIKEGA TREBUHA JE
POKUKALA NAJPRED KAPICA, NATO PA KAR CELA DEKLICA.

RDEČA KAPICA JE BILA ZELO HVALEŽNA LOVCU
IN PROSILA GA JE, NAJ REŠI ŠE BABICO. IN GLE, GLEJ –
BABICA JE KOMAJ ŠE DIHALA, A NA SREČO STA BILI OBE ŽIVI IN VESELI.

POTEM JE LOVEC RAZMIŠLJAL, KAKO BI VOLKU
ZAŠILI TREBUH. DOMISLIL SE JE, DA BI TA RAZVLEČEN
VAMP LAHKO NAPOLNILI S KAMENJEM. IN TAKO SO STORILI.

POTEM SO VSI SKUPAJ SEDLI K VEČERJI.
BABICA JE SKRBNO OPOZARJALA RDEČO KAPICO,
NAJ NE HODI PO SVOJIH POTEH IN
DA MORA VEDNO POSLUŠATI SVOJO MAMICO.

STROGI IN DOBRI LOVEC JE OPOZORIL OBE SKUPAJ,
BABICO IN RDEČO KAPICO, NAJ BOSTA V BODOČE
BOLJ PREVIDNI, SVET JE VENDAR ZELO NEVAREN.

IN TAKO JE NAŠE PRAVLJICE KONEC, KER JE POČIL VELIK LONEC!

PS: To pravljico so pripovedovali Neslovenci v slovenščini. Čestitamo!

MOJA PRIHODNOST

Dijaki četrtil letnikov so za domačo nalogo pri slovenščini razmišljali o svoji prihodnosti. Vadili so pisanje vodenih interpretacij in esejski način razmišljanja, zato so si za izhodiščni odlomek izbrali del besedila iz najljubšega pripovednega, dramskega ali izpovednega literarnega besedila.

CORINNE HOFMANN:

BELA MASAJKA

»Marco si je premislil in ostal v hotelu. Poskuša me odvrniti od mojega načrta, toda sila, ki mi pravi, da moram iti, je močnejša od vseh dobronamernih nasvetov. Tako ga pustim v hotelu ter mu obljubim, da bom do dveh nazaj. Z Edyjem se z matatujem odpraviva proti Mombasi. Prvič se peljem s takim prevoznim sredstvom. To je majhen avtobus s približno osmimi sedeži. Ko ustavi, je vanj natlačenih že trinajst ljudi, ki se stiskajo med prtljago. Sprevodnik visi na vozilu. Zbegano gledam vrvež. »Go, go in,« reče Edy in čez torbe in noge se splazim v notranjost, sklonjena se trdno držim, da v ovinkih ne bi padla na druge potnike. Hvala bogu - čez približno petnajst kilometrov izstopiva.«

Prosta interpretacija

Knjigo Bela Masajka sem prebrala že pred nekaj leti. Všeč mi je, saj je v njej vse napisano po resničnih dogodkih, izveš, kakšne stvari so se ljudem zgodile in tako nam avtor približa resnični svet. Knjiga govori o življenju v Afriki, načinu oblačenja ljudi in njihovi kulturi. Najbolj zanimivo pa je, da se je tja odselila belka. Preko nje opazimo, kako se naše življenje razlikuje od njihovega.

Odlomek, ki sem ga zapisala na prvo stran, sem izbrala zato, da bi poudarila, kako pomembno je slediti svojim sanjam in poslušati svoje srce. Corinn je želela oditi ven in se razgledati, vendar ji fant tega ni dovolil. Kljub temu pa je storila tisto, kar je ona mislila, da je prav in odšla sama. Tako bi morali ravnati vsi ljudje. Seveda pa ne smemo biti trmoglavi in narediti vse po svoje. Če želimo potovati in odkriti nove stvari, se mi zdi, da bi jih morali, če je to le mogoče. Tudi Corinn je tako spoznala veliko zanimivosti. V odlomku lahko tudi zasledimo, da se je peljala z matatujem. Res je, da je bilo v njem natrpanih veliko ljudi, vendar pa je s tem pridobila novo izkušnjo, ki je ne bo nikoli pozabila in je v naši civilizaciji ne bo niti doživela.

V današnjem času ljudje največkrat potujejo, ko so sami, saj imajo prosto pot, sami se odločajo, kam bodo šli in kaj bodo tam počeli. Lepo je, če te spremlja ljubezen, tako si drug drugemu lahko izpolnjujeta želje. Če stvari, ki si jih zelo želimo, ne bomo uresničili, jih bomo morda čez par let obžalovali. Naj ne bodo ovira naši otroci. Če bom kdaj imela otroke, jih bom vedno vzela s seboj, da bodo videli čim več sveta. Vem, da verjetno ne bom mogla na

potovanje takoj, saj nimam denarja, vendar bom zbrala vse sile, da si uresničim sanje. Saj vem: » Pot je strma, toda cilj je pravi.«

Lucija Škvorc, 4. b

DANIELLE STEEL, DAR LJUBEZNI

ODLOMEK

»Samostan sester usmiljenk je bil mračen, neprijeten kraj. Maribeth je kmalu opazila, da sta bili tu še dve noseči dekleti. Obe sta prihajali iz sosednjih krajev, toda na srečo nobene ni poznala. Ena od njiju je rodila že drugi dan po prihodu Maribethinem prihodu. Dobila je punčko, ki pa so jo nemudoma odnesli krušnim staršem, tako da dekle svojega dojenčka sploh ni videlo. Maribeth se je ta proces zdel temačen, skoraj barbarski, kot umazan posel, ki ga je treba za vsako ceno prekriti.

Drugo dekle je imelo petnajst let, in tudi njen otrok naj bi se vsak čas rodil. Dekleti sta jedli z nunami in se z njimi udeleževali skupnih molitev, govorili pa sta lahko samo ob določenih urah. Maribeth je pretreslo, ko je izvedela, da je oče otroka dekličin stric. Veliko se je pogovarjala z njo, ko jima je bilo to dovoljeno, saj je bilo dekle na smrt nesrečno in prestrašeno zaradi poroda, ki jo je čakal.

Že peto noč v samostanu so jo prebudili kriki, ki so trajali dva dni, nazadnje pa so ubogo dekle vendarle odpeljali v bolnišnico, kjer je rodila s carskim rezom. Maribeth je izvedela, da je ne bo več nazaj, otrok pa naj bi bil zdrav deček. Ostala je sama z nunami. Upala je, da bo kmalu prišla še kakšnaod grešnic, sicer ne bo imela nikogar, s komer bi se lahko pogovorila.«

Za to knjigo sem se odločila, ker je vsebina zelo zanimiva. Odlomek govori o dekletu Maribeth. Starši so jo poslali v samostan, ker je zanosila. Tam je spoznala dve prijateljici, ki sta se znašli v isti situaciji. Maribeth je spoznala strog red sester usmiljenk, česar se je kmalu privadila. V samostanu je izgubila obe prijateljici in ostala sama.

V današnjih časih se dogajajo podobne stvari. Nekateri starši dekleta napodijo od doma, spet drugi jih podpirajo. Spoštujem starše, ki jih podpirajo, saj je dekletom lažje, čeprav so za padec krive same. Nekateri starši zelo hitro vzklijo in nočejo poslušati, kaj se jim je zgodilo. Mogoče so bile žrtve posilstva, a tega nočejo povedati. Take stvari se v današnjih časih velikokrat dogajajo in jih tudi velikokrat slišimo po različnih medijih. Ne vem, kako morajo biti nekateri ljudje tako nasilni.

Veliko žensk, ki zanosi nepričakovano, se odloča za splav. V odlomku vidimo, da si nobena od njih tega ni želela, vendar so otroke morale zapustiti drugim staršem. Bolje, kakor da ugasne še eno življenje. Odločitev za splav je v ženskih rokah. Spoštujem dekleta, ki

otroka obdržijo, čeprav so bila posiljena. Če bi se tako dekle odločilo za splav, bi jo prav tako podprla, saj se ji je zgodila krivica.

Poznam pa tudi veliko primerov, v katerih ženske ne morejo zanositi in se jim tako zdi krivično, ko vidijo dekleta, ki naredijo splav. Ah, kolikor ljudi – toliko čudi.

Knjiga me je zelo navdihnila in to z razlogom, ker sem spoznala nekaj stvari, ki se zgodijo v resničnem življenju.

Pikica

Spis o odlomku iz knjige:

Haruki Murakami, Kafka na obali

Odlomek: Zapiranje oči, pred nečim, kar ne maramo, ne bo spremenilo ničesar. Nič ne bo izginilo, samo zato, ker ne vidite. V resnici bodo stvari naslednjič še slabše. To je svet, v katerem živimo, vedno imejte široko odprte oči. Samo strahopetec zapre oči. Če zapreš oči in zamašiš ušesa, se čas zaradi tega ne bo ustavil in stal pri miru.

Veliko ljudi, ki jih poznam, si zatiskajo oči pred resničnim svetom. Svoje probleme raje potisnejo v temo in se trudijo živeti, ne da bi mislili na njih. Čeprav vsi vemo, da ta skriti problem vedno pride na površje in se zagotovo moramo soočiti z njim, ga raje ne vidimo. In seveda jaz nisem izjema, celo zelo dobro poznam takšne zgodbe, ko se hočemo problemu izogniti. Izkušnje o tem nam povedo, da je problem lahko dvakrat večji, če si prvič pred njim zatiskamo oči in na nek način ne prevzamemo odgovornosti. Še vedno pa me ni dokončno izučilo, in verjamem, da marsikoga ne. Saj smo ljudje in ljudje lahko eno napako ponovijo večkrat. Če dodam še en stavek, ki ga je napisal pisatelj Murakami: "Stvari se spreminjajo

vsak dan. Z vsako novo zoro to ni isti svet kot dan poprej. In tudi ti nisi ista oseba, kot si bil." Seveda se iz problemov oziroma napak učimo vsak dan in tako smo vedno bolj modri. Zato menim, da so napake dobrodošle, saj tako spoznavamo, kako ta svet deluje. Z vsakim dnem imamo več izkušenj in četudi nam našo življenjsko pot ustavi problem, ga moramo sprejeti z optimizmom in mislijo, da se bo le ta dobro rešil, mi pa bomo bolj učeni in se bomo lahko brez večjih zadržkov spopadli z naslednjim.

Sandra Pavlović, 4. a

O MOJI PRIHODNOSTI

V knjigi Dar sem poiskala ta citat: »Poti so mnogo jasnejše, ko ljudje nehajo gledati, kaj delajo drugi, in se osredotočijo nase.«

Ta citat se nanaša na našo prihodnost in nam pove, da naj ne gledamo drugih ljudi, ampak se osredotočimo nase, saj bomo edino tako dosegli svoje cilje.

Po navadi smo ljudje taki, da gledamo samo na druge ljudi in jim zavidamo, da so uspeli v nečem, kjer bi lahko mi uspeli. Če bi manj gledali na druge in se posvetili samim sebi, bi lahko tudi sami uspeli, a kaj, ko si dostikrat mislimo, da ne moremo in takoj obupamo.

S tem, ko gledamo samo na druge, si uničujemo svojo pot do uspeha.

Ljudje smo postali vse bolj egoistični in tu je narobe, saj bi se lahko veselili, da je nekdo nekje uspel.

Tako – zdaj se bom sama odločila, da se bom bolj posvetila sebi in svojim ciljem, da jih bom lažje dosegla. Nikakor ne bom gledala drugih ljudi, ampak se bom veselila njihovega uspeha in najbolj svojih uspehov. Moj največji uspeh bo ta, da se bom čim bolj potrudila pri šolanju, da bi lahko šla dalje študirat, kar me zanima.

Zapomniti si je treba tudi to, da smo ljudje različno zmožni, zato ne smemo nikogar soditi, še manj se norčevati iz njih.

Sledi svojo pot in se trudi v življenju, saj bo vse enkrat poplačano.

Anja Simčič, 4. a

Ivan Cankar: Martin Kačur

Ivan Cankar je največji slovenski pisatelj, poleg tega pa je bil še pesnik, dramatik in politik. Živel in ustvarjal je na prelomu iz 19. v 20. stoletje in velja za začetnika obdobja moderne na Slovenskem. Ker so na njega vplivali drugi književni slogi, kot so romantika, impresionizem, simbolizem, naturalizem ipd., je pisal povesti, romane, črtice, pesmi in dramska besedila. Poleg umetniškega pisanja se je ukvarjal tudi s publicističnim delom, kritiko in esejistiko.

Eno izmed del, ki me je posebej pritegnilo, je bil roman Martin Kačur. Napisal ga je leta 1904 in je nekakšen avtobiografski roman, saj je z glavnim junakom v romanu nakazal, kako si želi izobraževati narod.

Glavni junak v romanu je Martin Kačur, izobražen učitelj, ki si želi svoje znanje širiti med neizobražene ljudi v vasi. Tematika romana me je pritegnila, saj se tudi sam želim ukvarjati s poučevanjem ljudi o določeni tematiki. Martin Kačur se mi zdi dober človek, saj želi ljudi poučevati ter jih izobraževati, vendar mu to onemogoča več dejavnikov. Ni namreč znal izbrati pravega pristopa k izobraževanju in ni imel potrpljenja za delo z ljudmi, kar mislim, da je ključnega pomena, če hočeš, da ti ljudje prisluhnejo. Prav tako ni našel pravega okolja, v katerem bi lahko sproščeno deloval. Ivan Cankar se lahko pooseblja z Martinom Kačurjem. Cankar je hotel poučevati ter izobraževati ljudi, vendar je to počel s težavo, saj so mu okolje in ljudje to onemogočali. Cankar je živel nekaj desetletij pred svojim časom, saj se je s svojimi idejami zavzemal za čim več izobraženih ljudi, ki niso »pokorni« samo cerkvi in bodo delali v dobro ljudstva.

Zase lahko rečem, da sem rad v stiku z ljudmi, saj sem zelo družaben in socialen človek. Rad tudi poučujem ljudi, doslej sem sicer učil samo otroke. Izkušnje sem si pridobival s praktičnim delom v vrtcu pri predšolskih otrocih in z delom vodnika pri tabornikih. Tjer sem učil taborniške veščine. Pri delu z otroki poskušam biti čim bolj strpen, čeprav je včasih težko, vendar je to nujno potrebno, saj smo vsi ljudje in delamo napake, zato moramo biti strpni drug do drugega.

Matija Maričič, 4. b

Danč Zajc, Otroci

VORANC (sam):

Od kod prihajajo njihove otroške glave?
Njihove ljubeznive, ljubezni vredne mehke
nezavarovane glave, z obrazi iz svetlobe.
Iz svetlobe in veselja.

In se bojiš, da se bo urezal z nožem,
da bo padel v vodnjak,
da bo padel s slemena, se bojiš.
V spanju te preganjajo okrutnosti,
storjene tvojim otrokom,
polne negibne krivde.

Pa vendar, od kod prihajajo, ko vidiš,
da so tujci tvoji otroci.
Ko ti prvič spregovori z njihovim glasom
neznanec, se prestrašiš prvič.

Neznanec pa rase in rase v tvoji postelji,
hodi s tabo na polje, poti se s tabo
s svojim neznanim vonjem.

Si mislil, da boš ti.
Da boš ti živel v prihodnosti, pomnožen,
močnejši, kot si zdaj, si mislil, da boš.

Potlej vidiš, da so tvoji otroci padli v vodnjak,
da so se porezali s prirojenimi noži,
da so se potolkli, ranili na skalah, ki jih
samo tvoji otroci poznajo. Ti ne.
In tvoje naročje je prazno in starost
seje vanj, hitro seje semena oddaljevanja.

Odlomek Daneta Zajca je lirske zvrsti, saj Voranc razmišlja in se pogloblja v svoje življenje ter odnos do svojih potomcev oziroma otrok.

Voranc razmišlja, kako hitro otroci rastejo. Sprva jih starši in vzgojitelji vzgajajo in hočejo, da bodo postali to, kar so si oni zamislili. Želijo jim vse najboljše in jih branijo pred slabim. Čez čas spoznajo, da so prav ti otroci, ki so jih imeli ob sebi, postali tujci in niso izpopolnili njihovih pričakovanj. In starši ter vzgojitelji se starajo, otroci rastejo in vezi se trgajo.

Voranc sam pri sebi razmišlja, kako so otroci pristrčni in prikupni. Pravi, da se boji, da se bo otroku naredilo kaj hudega, mnoge noči prečuje, saj razmišlja, kako bi branil otroka pred krutim svetom itd. Vendar kljub temu, da ima otroke rad, se sprašuje, čemu taka ljubezen do njih. Čez čas človek spozna, da so otroci le tujci, niso njihovi. Njihov način pogovarjanja ga prestraši. Človeku postane težko, vendar se zaveda, da je otrok njegova odgovornost, torej ga mora pustiti rasti in ga vzgajati, vzdrževati še naprej, četudi se spreminja v popolnega neznanca. Ta neznanec ga spremlja, mu pomaga, se trudi skupaj z njim in navsezadnje živi z njim. Voranc je pričakoval, da bo njegov potomec njegovo »ogledalo«. Kar njemu v življenju ni uspelo narediti, bo zagotovo izpolnil njegov potomec. Videl je, da je otrok odrasel in živi svoje življenje. Človek se stara in izgublja povezanost s svojim otrokom. Voranc razmišlja kot veliko staršev: »In se bojiš, da se bo urezal z nožem, da bo padel v vodnjak, da bo padel s slemena, se bojiš. V spanju te preganjajo okrutnosti, storjene tvojim otrokom, polne negibne krivde«. Poglobljen je v temo, ki mu je kradla noči. Želel si je vse dobro za otroka. Bal se je za potomce in jim želel prikrajšati marsikatero trpljenje. Spraševal se je, kako bi preprečil stisko otroku. Bal se je za vsak njegov korak, predvidel je njegovo usodo.

A vendar se ne izteče, kot si človek zamisli: »Potlej vidiš, da so tvoji otroci padli v vodnjak, da so se porezali s prirojenimi noži, da so se potolkli, ranili na skalah, ki jih samo tvoji otroci poznajo.« Ves trud je bil zaman. Voranc se je trudil, da bi branil svoje otroke, vendar mu ni uspelo. V svojem otroku je odkril tujca.

Oseбно razumem Voranca. Celo življenje je vzgajal otroka in mu bil na razpolago ter se zanj odrekel mnogim stvarjem. Vsak starš bi pričakoval, da bo otrok hvaležen. Prav bi bilo, da se do staršev vedemo spoštljivo ter jim pomagamo. Vendar ima vsaka medalja dve strani. Po otrokovi plati je zgodba drugačna. Seveda smo otroci hvaležni staršem, da so nas vzgojili, kot so nas, vendar morajo tudi starši razumeti, da so oni svojo polovico oziroma svoj del življenja že dali skozi. Mi, njihovi otroci, si morda ne želimo živeti njihovega življenja in nadaljevati njihove življenjske poti. Rastemo in dozorevamo v nove osebnosti in izkušnje nas bodo pripeljale do znanj. Vedno bomo cenili njihov trud in jim bomo hvaležni za vse nasvete, mnenja in poslušanje, vendar se bodo morali starši naučiti, da otroci le ne bomo vedno njihovi otroci. Odraščamo in stopamo v svet, ki nas zanima in želimo ga okusiti, kakor ga mi želimo in ne kakor se njim zdi prav.

Moj nauk oziroma misel na temo se glasi: Starši, pustite svoje otroke iz gnezda. Tudi vas so morali nekoč pustiti in »leteli« ste prav dobro.

Lara

ŠOLSKO GLASILO

CICINOVIČKE

JUNIJ 2014

**Izdajatelj ŠOLSKI CENTER NOVO MESTO, SREDNJA ŠOLA
METLIKA**

**Uredniški odbor: ravnateljica BRANKA KLARIČ, NATAŠA KOLBEZEN,
ALEKSANDRA MATJAŠIČ, Marija NEMANIČ**

UREDNIKA MARIJA NEMANIČ

Računalniško obdelala, dodala fotografije NATAŠA KOLBEZEN

Naslovnico oblikovala ALEKSANDRA MATJAŠIČ

Fotografije iz šolskega arhiva